

Iš jaunuju filologų konkursu dalyvių kūrybos

Daugtaškis reiškia nebaigtą sakinį

NOVELĖ

Žemyna sėdėjo alkūnes parėmusi į rašomajį stalą, šūrios ašaros dusliai smigo ant jo paviršiaus, kartu aptekdamos užrašų knygelę, kurioje buvo vien užrašai: įvairios mintys, eilėraščiai, dainų tekstai, namų darbai, pamokų temos, informacija, kurios jি niekada neskaito, bet viską žymisi. Vandens lašelės kiaurai persmelkė žodžius, kuriuos jি vis braizė ir braizė. Dar ir dar kartą, siekdama tobulybės.

Mégstamiausia vieta, kurioje anksčiau skaitydavau,

Jau ne tokia ir mágstama.

Šalta, beribé, nesava.

Ir ta šalna, kuri anksčiau kirbėjo laukose,
Dabar jau galvoje ir širdyje.

O ta šalta kava, ant stalo stovinti kasryt,
Nebepadeda visų minčių nuvyt tolyn.

Ir neberomu aš daugiau gyvent.

Viskā, kas svarbu, nuolat atidėjouju

Net nesuprastoma, apie ką galvoj.

Ir kaskart, kai susimąsta,

Kaip atsirodo sieloj ſi pilka démē,

Suprantu, kad pasilykdy mano gilitiné.

Pasibaigusis vasara kartu atsinešė pasibaigusias draugystes, pasibaigusią pirmajā

meilę. Žemyna puikiai suprato, jog viskas: skausmas, ašaros, liūdesys – tuo baigsis. Bet niekaip nesuprato, kaip visa tai išgyvenė. Dabar, kai laikrodis mušė jau ne pirmą ir ne antrą valandą nakties, niekaš nos netraukė taip, kaip gilitinė. Atrodė, jog ją kažkas šaukiā, kviečiai, šnižbžda žodžius į ausj, rūmā, glosto pečius, liečia randuotas kojas, švelniai pirštaišas braukia per raktakulius ir žandikaulius. Atrodė, kad mergaitė ilgai nebeištvers, todėl numetė užrašinę į stalčių ir, sėdėdama ant kėdės, abiems rankomis atsréme į stalą, plaukus panardino tarp pirštų, užsimerkė. Greičiausiai, geriausias variantas šiuo atveju būtų tiesiog užmigti. Rytė atsikelti, vėl kentėti, vakare vėl užmigti. Tai testysi tol, kol Žemyna viską pamirštų.

Dažnai girdim, kad pirma meilė – pati tyriausia, stipriausia ir ilgiausia. Ji tuo išsitinkino.

Ir velei kankins mane toji mintis: kada tu

išeisi? Kada tu palauši?

Kada mano širdj į dulkes paversi?

Nors sielos gelmėj vis dar kirba viltis, –

Galbūt tai nebūs paskutinė naktis,

Mylési taip, kaip lig šiol nemyléjai,

O aš tik pečius tavo liaunus apverksiu

Ir nauja gyvenimo lapą atversiu.

Žemyna nebežinojo, kaip elgtis. Niekaip nesuprato, kodėl staiga jis jos nebemyli, kodėl susirado lieknę panelę, todėl ji vis skaičiuo kalorijas, vis bėgo į bėgo ratus, vis alino save badaudama. Nykstantys kilogramai, atrodo, nieko nekeitė. Jo meilė vis dar buvo tokia tolima ir... dingusi. Žemyna taip pat nyko taip, kaip tie kilogramai. Ji taip pat buvo beveik dingusi. Ir nesvarbu, ką jি bedarytų, nieks nekipto. Visos mintys jau buvo aprašytos, dainos apdainuotos, žmonės apverkti, liūdesys išliudėtas, teliko nesantaika su pačia savimi, kuri, deja, sielą graužė labiau nei kas kita.

Atsistojusis nuo lovos Žemynos akys vaizdas trumpam susiliejo, ji nusprendė, jog nubėgs dar pora kilometrų ir visas tai mes. Gana kankintis dėl žmogaus, kurio širdis atšalo ir nebemato to, kas tikra, nebemato doros, nuoširdžios meilės. Tačiau skustuko, padėto ant stalo, ašmuo atrodė taip viliojančia.

Nusileidus i pirmą aukštą atvérė sveitainės duris, išvydo keturiolikmetę Vakarę, kuri tyliai, net nejudėdama, skaitė knygą. Jos akys greitai bėgiojo eilutėmis, atrodė, kad sesuo rytė ryja puslapius, renka informaciją, o jos galvoje vaizdai sukausi it filmas.

» Nukelta į 12 p.

Atkelta iš 8 p.

– Einu pabėgioti, – Žemyna ištarei ir išgausdino susikoncentravusią seres.

– Ilgai neužsibūk, tuož tėvai grįš ir jau temsta, – Vakarė atsakė ir vėl įsikniaubė į skaitalą.

Vakarė, nors buvo vos keturiolikos, pui-kiai suprato – kažkas negera. Tačiau nieko nesakė. Galbūt dažnas bėgiojimas Žemynai padės pabėgti nuo problemų ir su viskuo susitaikyti. Dar tada, kai jis sesuo susitiki-nejo su savo vaikinu, Vakarė matė, kad tai ilgai nesiteš. Jis žemino Žemyną, vadino ją pačiais šlykščiausiais žodžiais, grubiai stumdydavo, bet Žemyna to nematė, ignoroavo visa, kas vyko. Meilė akina žmogų.

Jau buvo devinta vaka, Žemynas nebuvo nė kvapo jau dvi ar tris valandas. Vakarė vis bandė su ją susisiekti. Jokio atsako. Ji sunerimo, bet nieko nedarė. Po valandos grįš tėvai, kam be reikalo kelt jiems nerimą, bet mintys, kad kažkas nutiko, jai pačiai nedavė ramybės. Tą akimirka, kai jি į rankas paėmė telefoną, išgirdo Žemyną, ižengiančią į namus, jai šiek tiek palengvėjo, tačiau mintyse jau ruošesi kalbą, kurią sakys: negalima dingt tokiam ilgam laikui, negalima neatsilipt, negalima to, negalima ano.

Krauju išsitepusi Žemyna atsargiai praverė namo duris, ižengė vidun. Tą akimirka, kai kojas tvirtai pastatė ant paviršiaus, laikas trumpam sustojo. Bėgo taip lėtai. Žemyna suprato, jog tai, galbūt, pa-skutinis kartsas, kai jি stovi savo namuose. Mintis, kad ją galbūt iš čia išneš, smogė į krūtinę. Koridorius mergina nusiaubė batutus, rankose pravertos žaizdos, kurios tē-sési nuo dilbio iki alkūnės, sruvo krauju, o šis lašėjo ant žemės. Nesustabdė, bet jai neskaudėjo. Jि nieko nebejautė. Paganai jи nieko, visiškai nieko nebejautė. Sustires nuo ledinio vandens kūnas nedrebėjo, mergina bijojo, bet jos galvoje tvyrojo ramybė ir susikaupimas.

Žemyna praverė sveitainės duris, ant fotelio sėdinti sesuo vis dar skaitė knygą. Jos suvelli plaukai dengė apsilaususias ir pavargusias akis. Kiek placiau atsimerkusi ir pakėlusi smakrą. Vakarė pažvelgė į seres, stebinčią ją pro durų tarpą. Ši tyliai pasakė:

– Vakare, paduok pledą.

Tą akimirka Vakarė pamatė kraują, padengusį Žemynos rankas, atviras žaiz-

das. Ji sukniuojo ant žemės ir rėkė nesavu balsu. Vis kartoko: „Ką tu padarei?“ Tačiau sesuo kaskart, kai jи tai suklikdavo, ramiai atskaidavo:

– Viskas gerai, mama jau atvažiuoja, paduok pledą.

Vakarė numeretė rankšluostį, rastą ant fotelio, sesei prie kojų, vėl krito ant žemės ir verkė taip, kaip lig šiot niekada netekė, kumščiai daužė žemę, negalėjo nustot. Dabar laikas sustojo ir jai.

Prėjus porai minučių, mama buvo namie, išsivežė Žemyną, o Vakarė liko vienui viena. Jि vis dar gulėjo ant žemės ir raudojo. Rankose spaudė telefoną, sunrindo draugės numerį, paskambino jai. Vos ši atsiliepė, Vakarė staiga nurimo, pasakė: „Viskas gerai, dabar negaliu kaltėti“ ir švietė telefoną į šoną. Kodėl jи tai padarė? Nežinā, bet kenčiantys žmonės padaro daug kvailų sprendimų.

Mergaitė atsistoj, ramiu veidu nuėjo į vonios kambarį, pasiėmė tris rankšluosčius ir pradėjo valyti sesers kraują koridoriuje. Kai kuriose vietose jis buvo pridžiuves, bet mintyse sukosi tik tai, jog geriau jи išvalys, ne tėvai. Jiems ir taip skauda jems į taij sunku, viskā sutvarkys ji. Klūpédama koridoriuje ir brūzindama grindis, Vakarė nemusto verkusi. Akys, atrodo, pačios save valési, ašaros pačios bėgo į bėgo, į bėgo. Tačiau suprato, kad po koridoriaus laukia svetainė, kuriuoje krauso lašai taip pat jau sudžiūvo.

Kai išvalė krauju, tėtis grįžo į švezjebos, o mama iš ligoninės. Niekė nesakiusi mama pradėjo rinkti Žemynos daiktus ir dėti juos į sportini krepši. Pačius svarbiausius: dantų šepeteli, pižamą, apatinius, higienos priemones, sportinius drabužius, palaidines ilgomis rankovėmis. Vakarė atsišėdo ant seserų rašomojo stalio ir stebėjo greitai besukusiančią mamą. Maždaug po minutės jи tyliai ištare:

– Horizontaliai ar vertikaliai?

Tai buvo vienintelis dalykas, kurį Vakarė norėjo žinot. Nesenai skaitė, jog horizontaliai perpjautas venas lengviau susiūti nei vertikaliai. Jि matė, kiek daug krauso sesuo neteko, ir tenorėjo žinoti, ar dar įmanoma ją išgelbėti. Tačiau mama nieko neatsakė. Priejo, apkabino ją į ver-

kė. Abi. Pirmą kartą gyvenime jos verkė apskabinusios, viena kitą guodė, palaikei ir spaudė arčiau. Bet mama išvažiavo, Vakarė ir vėl liko tik su téciu, kuris jau dirbo garaže, kažką taisė, bandydamas

nuvyti mintis į šoną.

Prabėgo dvi savaitės. Vakarė vis dar negalėjo ižengti į Žemynos kambarį. Skausmas, kuris draskė krūtinę, nesišlovė, o mintis, jog jos sesuo bet kuriuo metu gali mirti, ēdė sielą. Tačiau jи beprotiškai norėjo sužinoti, kas tiksliai išvyko, kodėl taip atsikito. Kodėl Žemyna žingė tokį žingsnį? Jos telefone, kurį Vakarė visur nešiojasi abi savaites, informacijos beveik néra, visos žinutės į nuotraukos išstrėlės, palikti tik pokalbiai su tévais, todėl nusprendė – šiandien ta diena, reikia viskā sužinoti, galbūt bent kambaryste ras kažką, kas parodys, kieno tai kaltė. Pyktis vis augo, o kaltų nebuvvo.

Įėjusi į tvarkingą kambarį, Vakarė užuodė mágstamiausius Žemynos kvepalus, kurių kvapo išsigėr net sienos. Ant stalo padėta iš užversta užrašą knygelę šaukė šaukė. Vakarė atsido prie stalo, atverė užrašinę, iš jos iškrito rausvas vokas, ant kurio dailiuoju šriftu puikavosi žodis „Atsiprašau“. Vakarės rankos drebėjo, ji atplėsė voką ir išėmė laiką.

Daugiau nebegriausiu jūsų gyvenimų.

„Aš, kaip ir tu, esu padaręs daug kliaudių. Šitam pasauli nekalyt nebūna.“

Noriu atsiprašyti visų, prieš kuriuos esu kulta. Visų, kuriuos įsiveliai į savo melą, purvinus žaidimus, kuriuos atstūmiai ir pažeminau. Ir tų, kurių neapkenčiau. Esu kulta, šią kaltę prisiuimu. Ji spaudžia man krūtinę jau beveik metus. Esu kulta ir visiškai nesiginu. Iškaudinu daug žmonių vien būdama šalia, todėl nebebusiu.

Bėgu nuo jūsų visų, nuo melo ir tiesos, kurios ilgą laiką vengiau bei nenorėjau matyti. Bėgu nuo savęs: šlykštasis, gašlaus padaro, kuriuo tapau ir pasqmonejė paverčiau kitus.

Ir lai Dievas man atelidžia, aš gaitiuosi. Lai supranta mano sielvartą, kai greitu metu žengsiu pragaran. Lai pasigali manęs, nusidėjelės, kuri taip niekad ir neišmoko visų maldų. Kuri taip niekad ir neatsipraše sužieštų. Kuri taip niekada ir netapo žmogumi.

Daugiau nebegriausiu jūsų gyvenimų. Sudiev...

Bet Vakarė žino – daugtaškis reiškia ne pabaigą, o nebaigtą sakinį.